

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון אלכסנדר צביטמן ז"ל

בן פאינה וליאוניד

נולד באוקראינה

בתאריך י"ב באייר תשל"ו, 12.5.1976

התגורר בירושלים

התגייס בשנת 1994

שרת בהגנה המרחבית

נפל בקרב

בתאריך י"א בכסלו תשס"ג, 15.11.2002

נקבר בית העלמין בגבעת שאול

אזור: מח חלקה: יג שורה: 4 קבר: 16

הותיר אחריו אישה ובן, הורים ואחות

בן 26 בנפלו

קורות חיים

בן פאינה וליאוניד הכהן. נולד ביום י"ב באייר תשל"ו (12.5.1976) באוקראינה, אז בברית המועצות. בן בכור להוריו ונכד ראשון לסבים וסבתות ניצולי שואה. נהגו כולם לקרוא לו אלכס.

"הילד שלנו נולד מאהבה גדולה ואמיתית אחרי שלוש וחצי שנים קשות של ציפייה", מספרת אמו, "תהליך הלידה היה נורא קשה, כאשר אני ובני היינו בסכנת מוות. לבני היה קשה להגיע לעולם הזה... כאשר הרופא בדק את התינוק אשר יצא לאוויר העולם אלכס אפילו לא בכה והרופא התפלא ואמר 'אדם מיוחד יהיה בנך'".

מילדותו היה אלכס אדם בוגר שאהב לעזור לכולם, הפגין אהבה יוצאת דופן כלפי הוריו, קרוביו וחבריו. החל את לימודיו בבית ספר יסודי מס' 35 בעיר מגוריו, לבוב שבאוקראינה, והתגלה כילד סקרן וכתלמיד מוצלח. משנולדה אחותו הקטנה לנה (אילנה) ידע להפגין אהבה ואחריות רבה, וכבר כשהיה בן תשע סמכו עליו ההורים שיידע לטפל בה כשהם נאלצו לצאת מהבית. אלכס היה קשוב לצרכיה, האכיל אותה וטיפל בה להפליא.

כבר בכיתה א' אובחן אלכס כספורטאי מחונן והחל להתאמן במסגרת האוניברסיטה המקומית באתלטיקה קלה. בשנים הבאות עסק גם בכדורגל, בשחייה ובאגרוף, ובכל התחומים הצטיין וזכה בפרסים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בשנת 1987, משהחלו השינויים הכלכליים והפוליטיים שהביאו כעבור כמה שנים לפירוק ברית המועצות (ידועים בשם – פרסטרויקה), הותר ליהודים בלבוב לפתוח בית כנסת, שעד אז היה סגור ושימש כמחסן. אלכס, שמגיל צעיר ינק מסבו וסבתו ניצולי השואה ערכים ויהדות, היה גאה מאוד על שזכה לעזור בהכנות לפתיחת המקום והשתתף בטקס הפתיחה. מעט אחר כך הוא הצטרף ללהקת ריקודים יהודית בעירו ובהמשך, כשהיה לאחד הסולנים בלהקה, פתח כל הופעה לבוש בווסט, כיפה על ראשו ופניו מלאות גאווה.

בשנת 1989 נפתחה האפשרות ליהודים לצאת מברית המועצות. אלכס דרש ממשפחתו לעלות לישראל, ובאפריל 1990 הם הגיעו ארצה. רק אז, והוא בן ארבע-עשרה, עבר אלכס ברית מילה ועלה לתורה בבר מצווה שנערכה לו בבית כנסת. את ברית המילה, מספרת אמו, עבר לבקשתו ללא הרדמה, באומרו: "אני רוצה להרגיש את הברית!"

המשפחה גרה בירושלים לאחר העלייה לארץ, ואלכס סיים את לימודיו התיכוניים בבית ספר "אורט" ברמות.

בשנת 1994 הגשים אלכס את חלומו והתגייס לצה"ל. הוא שירת שירות כלוחם בחטיבת "גבעתי", בגדוד "שקד", כולל תקופות בלבנון וברצועת עזה. חבר סיפר עליו: "על אהבתו לצבא למדנו מרמת חיילותו, דייקנותו היתרה וההקפדה על הדברים הקטנים בהם נמדד חייל. אלכס היה ללא ספק מהחיילים המקצועיים ביחידתנו, ותרם מכישרונו לכל מי שרק היה צריך".

בשנת 1995, במהלך שירותו, נשא אלכס את בחירת לבו אורה לאישה, ובני הזוג עברו לגור בקריית ארבע, לשם עברו גם הוריו. ביוני 1997 נולד בנו אייל, והשמחה הייתה רבה. "הפכנו להיות משפחה מורחבת ומאושרת", כותבת אמו, "קולות של צחוק תמיד עלו מביתנו. את אשר אלכס הצליח להעניק ולתת לאייל בחמש וחצי שנים קצרות בתור אבא, לא כל אבא היה מצליח לתת בכל חייו".

בתום השירות הסדיר עבד אלכס כאיש ביטחון ביישוב מגוריו, קריית ארבע. בין היתר היה מסייר בגני הילדים ומוודא שהכול תקין. סיפרה גננת: "העבירו את הגן שלי למקום חדש, יציאת חירום נעולה והמנעול חלוד ולאף אחד אין מפתח ... מה עושים? להתקשר לאלכס ולבקש את עזרתו ... ותוך כמה דקות אלכס מגיע עם כלים, מנעול חדש וצי מפתחות לחלק לכל הצוות. כך היה אלכס, איש אכפתי, מעשי וזריז". וגננת אחרת כתבה: "אלכס מתקשר אצלי עם אחריות, סמכותיות, מוטיבציה גבוהה, רצון גדול לתרום ולעזור ... לאלכס היה חוש הומור שובב למרות רצינותו המעשית, ידע להתייחס למצבים רציניים עם ציון האבסורד בחיוך ... ידע להעריך מאמץ ובפיו הייתה תמיד מילת הערכה".

אחרי שחרורו משירות סדיר צוות אלכס לשירות מילואים ביחידת ההגנה המרחבית בקריית ארבע, וכן התנדב לכיתת הכוננות של היישוב אשר במסגרתה עבר בהצלחה קורס צלפים.

בערב שבת, אור ל"א בכסלו תשס"ג (15.11.2002), פתחו מחבלים בירי לעבר חיילי צה"ל שסיירו בחברון, בציר המתפללים שבין חברון לקריית ארבע. בקרב שהתפתח, שנמשך עד להשתלטות על הבית בו שהו המחבלים, נפלו 12 חיילים, כולל שלושה חברי כיתת הכוננות של קריית ארבע שהוזעקו למקום. אחד הנופלים בקרב היה סמל ראשון אלכסנדר צביטמן, איש כיתת הכוננות שהוזעק מביתו.

בקרב נפלו עוד 11 חיילים: אלוף משנה דרור יצחק וינברג, רב-פקד סמיח סוידאן, סגן דני כהן, סמל שני תומר נוב, סמל שני גד רחמים, סמל ראשון יצחק בואניש, סמל ראשון ישעיהו דוידוב, סמל ראשון אלכסנדר דוכן, סמל ראשון איגור דרוביצקי, סמל ראשון נתנאל מכלוף, סמל ראשון דוד מרכוס.

אלכס היה בן עשרים ושש בנפלו. הובא למנוחות בבית העלמין בגבעת שאול, ירושלים. הניח אחריו אישה ובן, הורים ואחות.

כיתת הכוננות של קריית ארבע, ששלושת אנשיה - יצחק בואניש, אלכס דוכן ואלכס צביטמן - נפלו בקרב, קיבלה באפריל 2005 אות הערכה מטעם הרמטכ"ל רב-אלוף משה יעלון על חלקה בפעולה.

באתר האינטרנט "לתמיד" הוקם עמוד לזכר אלכס ובו סיפור חייו, תמונות שלו, תיאור הקרב ודברים לזכרו.

בהיותו בכיתה ג' כתב אייל באתר אינטרנט שהוקם לזכרו של אביו, אלכס: "אבא, ילד אחד בכיתה שלי שאל איך אני לא עצוב כל הזמן. הסברתי לו, שאם מאבדים משהו יקר אתה לא תבכה על זה כל רגע. יש לילות שאני קם באמצע, הולך לאימא ומתחיל לבכות כי אתה חסר לי. אני ממש מתגעגע. אני אמשיך לכתוב לך. ביי".

האחות לנה: "אחי היקר! אתמול חגגתי יום הולדת 26 ועכשיו שנינו באותו גיל. אני מתגעגעת אליך כל כך שבה לצרוח לעולם כולו! איך זה אפשרי שאתה לא פה איתנו. התעייפנו לחכות שיום אחד תיפתח הדלת, תיכנס עם החיוך הרחב שלך ותגיד שהכול היה 'בדיחה'. אהוב שלנו זוכרים תמיד ומתגעגעים המון!"

כותבת האם פאינה: "אלכס היה יפה מבפנים ומבחוץ. עזרתו לזולת הייתה ללא גבולות ולא תלויה בשום דבר. זאת נוכחתי לדעת לאחר מותו, כאשר אנשים היו באים אלי ומספרים כיצד לאחד הביא אוכל כשלא היה, לאחר עזר לקבל את עבודתו בחזרה ... לאישה ששברה את רגלה נתן את הנייד שלו לכל הלילה בכדי שתוכל להיות בקשר עם משפחתה, והרשימה אינה נגמרת ... אהבתו ונאמנותו הגדולה של אלכס אלינו ואל אחותו, אישתו ובנו, לעם ולמדינה, יכולה לשמש דוגמה לכולם. בגאווה גדולה אני יכולה להגיד שהוא היה 'מלח הארץ'. על אנשים כמוהו עומדת מדינת ישראל, ותמשיך לעמוד".

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)